

NY VERDEN

HISTORIENS OG PROFETIENS GULDALDER

Kristenkultur og Kristenforfølgelser

„Vis mig din Tro af dine Gerninger.“

Kristendommens Grundlægger blev forfulgt og korsfæstet af sin Tids Gejstlighed, assisteret af Øvrigheden, som den havde sluttet sig sammen med. Jesu Disciple i de første Aarhundreder blev jaget som vilde Dyr overalt inden for det romerske Riges Omraade. Da de, der kaldte sig med Kristi Navn, kom til Magten og fik organiseret „den hellige katolske Kirke“, behandlede de „Kættere“ paa samme Maade. Man gyser endnu ved at læse Historiens Beretninger om de djævelske Metoder, der bragtes i Anvendelse i Kristenforfølgelsernes Tid, i den mørke Middelalder, og mange udbryder: „Det er da godt, at den Slags Ting ikke kan foregaa i vor oplyste Tid, hvor Civilisation og Kultur har naaet saa højt et Stade og alle Riger og Regeringer er kristne.“ — Hvis Rigerne og Regeringerne virkelig var kristne, hvis Verdenskirken var kristen, hvis „den kristne Verden“ virkelig var kristen, maatte Kristenheden, Kirken og de Kristne i alle Lande gøre Gerninger, som kunde vise os, at deres Tro var Kristi Tro — saa vidt som Troens Art maa fremgaa af den troendes Gerninger, det vil sige: *Ved Arten af sine Gerninger beviser man Arten af sin Tro.* Det er en Sandhed, som er slaaet urokkelig fast i Bibelen, men det er tillige en Sandhed, som teoretisk anerkendes af alle „kristne“ Kirker og Trossamfund. Over denne Tekst har Kirkens Præster Gang paa Gang holdt salvelsesfulde og „gribende“ Prædikener — sande „homiletiske“ Mesterværker — og i kristelige Blade og Tidsskrifter læser man ofte førende Afhandlinger om samme Emne — Prædikener og Afhandlinger der viser os, at Kirken og dens Mænd udmærket godt ved Besked om denne Sag. Hvilken frygtelig Anklage rejser da ikke de-

res egne Ord imod dem, naar man ser, at Kirkens *Gerninger* staar i skærende Modsætning til dens Bekendelse!

Som et Eksempel paa „Kristenhedens“ udmærkede Forstaaelse af selve Emnet anfører vi her nogle Uddrag fra en Artikel „Faith without Witness is Dead“ (Tro uden Vidnesbyrd er død) i det kendte engelske Tidsskrift *The British Weekly* for 25. Oktober 1934, et Tidsskrift for sociale og kristelige Fremskridt:

Den Tro, der ikke bærer Vidnesbyrd om sig selv, er ikke af Gud. Saaledes skriver *Vinet* i en af sine klare og uimodsigelige Bøger, som det vilde være godt at genoptrykke i disse Tider, hvor vi aabenbart ikke formaar at producere deres Lige. „Den Tro, som ikke bærer Vidnesbyrd, er ikke af Gud.“ Hele det nye Testamente staar bag dette Udsagn, og ikke det alene. For der er intet i det nye Testamente, som ikke allerede var indbefattet i det gamle. „Gid alle Herrens Folk var Profeter“ (det vil sige *Vidner*) er et Udtryk fra en af de ældste Bøger i Bibelen.

Det græske Ord for Vidne er „Martyr“, og vi gør vel i at erindre os den nøje Forbindelse, der er mellem Tro og Lidelser fra Verdens Hænder. Alle, som offentligt beken-der sig til Kristendommen, burde vide, at de har indladt sig paa en Livsvej, som en Dag kan forlange alt af dem. De, der sluttede sig til Bevægelsen i Begyndelsen, var fuldt ud paa det rene med, at de havde sat selve Livet paa Spil.

Ordsproget „Ingen kender Dagen, før Solen gaar ned“ betød for disse første Kristne, at naar som helst kunde de magthavende finde paa at stille dem over for Valget mellem Utroskab mod Kristus eller Døden.

Det Sted i Evangeliet, hvor Jesus formanede dem, der vilde bære Vidnesbyrd om ham, til at være „snilde“ som Slinger og uskyldige som Duer, er et Sted som i sin Sammenhæng giver os de to eller tre simple, men svære Regler for dette at være Vidner om ham, Regler, der fastslaas i hans Ord som stedsegyldige Principper for de Kristne under alle Forhold.

I samme Sammenhæng aflagde Herren en af de alvor-

ligste Bekendelser, han nogen Sinde har udtalt, om Følgerne af den Lidelsens og Ensomhedens Vej, som altid i større eller mindre Grad maatte blive deres Lod, som vilde vidne om ham her i Verden. Hans Ord herom lyder saaledes: „Vogt eder for Menneskene; thi de skal overgive eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres Synagoger. Og I skal føres for Landshøvdinge og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.“ Det er i samme Aandedræt, han for evigt afslører den sande Natur af vor Opgave som Kristne: „Mener ikke, at jeg er kommet for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommet for at bringe Fred, men Sværd.“ Det var i samme Forbindelse, han udtalte de strenge og barske Ord: „Den, som fornægter mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for min Fæder, som er i Himlene.“ ...

Vi vender tilbage til vor Iagttagelse, at det oprindelige græske Ord for vort „Vidne“ er — MARTYR. Og den Slags Vidnesbyrd, som koster os lidt eller intet, virker ogsaa kun lidt eller intet.

Ikke en eneste af os staar i mindste Fare for at lide Trængsler af Verdens Hænder blot ved at være pæne Mennesker, ja ikke engang ved at være religiøse Mennesker. ... Det var ikke for at „gaa omkring og gøre godt“, at vor kære Herre blev slaaet ihjel! Det var, fordi han sagde noget! Det var, fordi han talte saa strengt og afgjort, det var, fordi han sagde Ting, som fik Folk til at skære Tænder ad ham! Det var, fordi han erklærede, at Verden paa hans Tid blev styret af værdiløse Skabninger og styrede lige imod Odelæggelsen — som ogsaa kom.

Alt det kunde Herren havde undgaaet, hvis han vilde have ladet sig nøje med at være god blot paa en passiv Maade, i al Stilhed. Alt det kunde han have undgaaet, hvis han havde indskrænket sig til at tale om Gud som et metafysisk Væsen!

Det var, fordi han vidnede om Gud, den retfærdige, og imod de Ting i Menneskenes Sjæle og deres Institutioner, som var i Modstrid med Guds Regering — at hans Fjender stak Hovederne sammen og besluttede hans grusomme Død paa Golgatha.

Den Nat, da Herren blev forraadt, spurgte Pilatus ham, hvad han egentlig mente var hans Mission i Verden. Jesus svarede: Jeg er dertil født og dertil kommet til Verden, for at jeg skal vidne om Sandheden — for at jeg skal være Martyr for Sandheden.

Men hvordan stemmer nu Kendsgerningerne med Teorien? Lever den kristne Kirke i Verden i Overensstemmelse med Bekendelsen i de ovenfor anførte Ord? Træder Kirken og dens Mænd i alle Lande modigt op ligesom Jesus som Martyrer for Sandheden og forkynder i rene Ord, at Regeringernes Politik er i Modstrid med Kristi Evangelium, at Verden styres af unyttige, uduelige Skabninger, der som blinde Vejledere fører hele Verden i Afgrunden? Ser vi i noget Land paa Jorden, at Kirkens Mænd er udsat for de Lidelser og Forfølgelser, som Jesus sagde skulde og maatte komme over hans sande Efterfølgere? Vi ser lige det modsatte. De kristne Kirker i alle Lande er Statsinstitutioner, Præsterne er „kongelige“ Embedsmænd, de forsvare deres Lands og Regerings Po-

litik, de erklærer, at de styrende „regerer af Guds Naade“, de hævder, at Folkenes Forbund er „Guds Rige paa Jorden“, og sammen med Politi og Øvrighed forfølger de de faa virkelige Kristne i vor Tid, som gør det Jesus gjorde og forkynder det han forkyndte.

Det mest iøjnefaldende Eksempel paa, at Kirken og dens Mænd spiller under Dække med denne Verdens Magthavere, har vi i den Maade, hvorpaa de behandler *Jehovas Vidner*. Jehovas Vidner tror paa Bibelen, tror paa Kristi Lære og ser det som deres kristne Pligt, som deres Livsopgave at forkynde hans Budskab for hele Verden — at være Vidner om Sandheden, ogsaa naar deres *Vidnesbyrd* skal betyde *Martyrdom*. Hele Verden over forfølger Gejstligheden Jehovas Vidner. Ved Hjælp af alle mulige Kneb og Hokus-Pokus forsøger man at ramme dem, man pudser Politiet og Lovgivningsmagten paa dem, stempler dem som Bissekræmmere og søger at føre deres Forkyndelse af Evangeliet ind under Lovparagraffer om „ulovlig Omloben ined Varer“, man bagtaler dem offentligt fra Prædikestol og i Dagspressen, lyver dem alt muligt ondt paa, arresterer dem uden Grund, slæber dem for Domstolene og kræver dem dømt efter Paragraffer, som er beregnet paa at beskytte de handlende mod illoyal Konkurrence, man kaster dem i Fængsel, ophidser Pøbelen til Overfald paa dem o. s. v., o. s. v. — nøjagtig som Jesus sagde det vilde gaa hans trofaste Disciple. Derimod ser man aldrig, at Kirkens Mænd behandles paa samme Maade. Naar nu Kirkens Mænd forfølges og piner andre, medens Jehovas Vidner forfølges, fordi de forkynder Bibelens Lære om Guds Rige, hvad lærer vi saa af Sætningen „Vis mig din Tro af dine Gerninger“, naar vi anvender den paa disse Kendsgerninger? Dette: Kirkens Mænd, som forfølger andre, viser ved deres Ugerninger, at deres Tro er verdslig, selvisk, djævelsk; det er Verdens Gerninger, de gør, det er selviske Interesser, de varetager; det er Djævelens Organisation, de tjener — nøjagtig som Jesus sagde til de gejstlige paa hans Tid: I er af den Fader Djævelen, og hans Gerninger gør I, derfor staar I mig efter Livet. — Jehovas Vidner gør de samme Gerninger som Jesus og med samme Resultat: Gejstligheden staar dem efter Livet. *Saaledes beviser Jehovas Vidner ved deres Gerninger, at deres Tro er Jesu Tro.*

Her i Landet behøver vi blot at kaste et Blik ud af vore Vinduer mod Syd, saa faar vi i vort store Naboland hinsides Østersøen Syn for Sagn. Voldsregimentet har her i særlig Grad rettet sine

Forfølgelser mod Jehovas Vidner, netop fordi deres Tro er væsensforskellig fra den nazificerede „Kristendom“, som sætter Wotan med sine Ravne i Stedet for Jehova Gud, Thor med Hammeren i Stedet for Kristus paa Korset og Wagners Siegfried-Ideal i Stedet for Frelseren og Forsoneren. Man maa helt tilbage til den mørke Middelalders Kætterprocesser eller de romerske Kejseres Cirkusforestillinger for at finde noget tilsvarende. Hvad Jehovas Vidner her oplever i vor Tid er nøjagtig det samme, som Jesus og hans Apostle i sin Tid oplevede i Jødeland. Ikke blot har man forbudt dem at holde Møder og med Vold og Magt hindret dem i at samles og standset deres Virksomhed, men ogsaa beslaglagt deres Ejendele, lukket deres Kontor i Magdeburg og slæbt mange af dem i Fængsel eller Koncentrationslejr. De er stillet paa samme Maade som Daniel og hans tre Venner, da man forlangte, at de skulde tilbede Kongen og hans Gudebillede.

Følgende Citat fra det svenske Blad *Arbetaren* for 27. Oktober taler sit tydelige Sprog og stemmer nøje med Oplysninger, vi har indhentet direkte fra Tyskland:

I Nazi-Tyskland foregaar en Del religiøse Forfølgelser ved Siden af den store Kampagne mellem de Rigskristne af forskellige Afskygninger. En religiøs Gruppe, som man særlig infamt forfølger, kalder sig „Zeugen Jehovas“ (Jehovas Vidner) og hører med til International Forening for Bibelstudium. Samfundet er opløst, formodentlig fordi Hitlerianerne ikke tolererer anden Internationalisme end Nazismen. Trods Bandlysningen nægter „Jehovas Vidner“ vedblivende at dyrke Hr. Hitler som Gud, og følgelig vægrer de sig ogsaa ved at benytte Hilsenen „Heil Hitler“. Dette har foraarsaget pinlige Situationer i Folkeskolerne, hvor Børnene af „Jehovas Vidner“ nægter at efterabe de andre Børn, der allerede er blevet indekserede og med Haanden mod Himmelen i barnlig Enfoldighed raaber „Heil Hitler“. Men nu skal Piben nok have en anden Lyd. Rigsindrigsministeren har paabudt, at Jehova-Børnenes Vægtning skal straffes som Brud paa Skoleordningen. Hvis Forældrene ikke falder til Føje, skal Børnene tages fra dem.

Hvilken djævelsk Ondskab! At søge at ramme Forældrene paa det ømmeste Punkt: Børnene! Kun en Satan kunde udpønske sligt. Men Jehovas Vidner svarer ligesom Daniels tre Venner: Vor Gud, som vi tjener, er nægtig til at redde os. Men selv om han ikke gør det, skal I vide, at vi tjener og dyrker ingen anden Gud end Jehova.

International Forening for Bibelstudium afholdt Kongres i Basel i Schweiz den 9. September 1934. Herfra sendte Bevægelsens Præsident Dommer Rutherford følgende Brev til alle Kredse af Jehovas Vidner i Tyskland:

Til Jehovas Vidner i Tyskland
Mine kære Brødre!

I har indviet eder til at gøre Guds Vilje. Han har taget eder paa Ordet, avlet eder som sine Børn og kaldet eder til sit Rige. Kristus Jesus har i Guds Tempel samlet sine trofaste til sig og taget dem med ind i Pagten om Riget. Disse trofaste har Gud sølv og udnævnt til at være hans Vidner. Det er til saadanne, dette Brev er rettet.

Moses var et Billede paa Kristus Jesus, hvem Gud har oprejst som sin store Profet, og nu maa alle, der hører med til den salvede Levning af hans Folk, adlyde Guds store Profet Kristus Jesus. (Apostlenes Gerninger 3: 22, 23) Blandt de Befalinger, Jehova og hans store Profet har givet de salvede, er disse: I er mine Vidner om, at jeg er Gud; gaa ud og forkynd det for Folket; Rigets Evangelium skal forkyndes til et Vidnesbyrd; forsøm ikke at komme sammen; studer for at blive godkendt af Gud; forkynd hans Pris, som kaldte eder fra Mørket til sit vidunderlige Lys. — Esajas 43: 10-12; 6: 9; Matthæus 24: 14; Hebræerne 10: 25, 2 Timotheus 15; 1 Peter 2: 9, 10.

I Modstrid med og paa Trods af disse Befalinger fra Jehova har Tysklands Regering forbudt eder at samles og tilbede Jehova og tjene ham. Hvem vil I adlyde, Gud eller Mennesker? De trofaste Apostle var stillet paa samme Maade, og de sagde til de verdslige Herskere: „Døm selv om det er ret for Gud at lyde eder mere end Gud.“ (Apostlenes Gerninger 4: 13-20; 5: 20) Intet Menneske har Ret til at give eder Befaling vedrørende Guds Tjeneste. Eders Pagt forpligter eder til at lyde Gud og Kristus. Jeg tror derfor, I vil lyde Jehova og ikke Mennesker. Jeg giver eder derfor dette Raad:

Lad alle Grupper af Jehovas Vidner i Tyskland samles paa et bekvemt Sted i den By, hvor de bor, Søndag Morgen den 7. Oktober KL 9. Oplæs dette Brev for Forsamlingen og foren eder derpaa i Bøn til Gud om hans Ledelse, Beskyttelse, Befrielse og Velsignelse ved Kristus Jesus, vort Hoved og vor Konge. Derefter sender I den tyske Regering et Telegram, som vil være skrevet, naar I samles. Brug derefter en Stund til Studiet af Matthæus 10: 16-24, og idet I gør dette, „værger I eders Liv“. (Ester 8: 11) Afslut derpaa Mødet og gaa ud til eders Naboer og aflæg Vidnesbyrdet om Jehovas Navn og hans Rige under Kristus Jesus.

Eders Brødre over hele Jorden vil have eder i Tanker samtidig og bede den samme Bøn til Jehova. Idet vi saaledes er forenet i Retfærdighedens hellige Sag og fremstiller os i fuld Lydighed mod Gud og hans Rige, kan vi tillidsfuldt vente Befrielse og Velsignelse fra Gud ved Kristus Jesus, som kæmper for hans Navn.

Modtag mine hjerteligste Hilsener og bedste Ønsker.

Eders Broder og Tjener ved hans Naade

J. F. RUTHERFORD.

Jehovas Vidner i Tyskland gjorde, som Dommer Rutherford havde foreslaaet, og sendte Regeringen følgende Meddelelse:

Til Tysklands Regering!

I det forløbne Aar har Regeringen i Modstrid med Guds Lov og som en Krænkelse af vore Rettigheder forbudt os at samles som Jehovas Vidner og studere hans Ord og

tilbede og tjene ham. I sit Ord har han befalet os, at vi ikke maa forsømme at samles. (Hebræerne 10: 25) Desuden befaler han os: I er mine Vidner om, at jeg er Gud. Forkynd Folket mit Budskab. (Esajas 43: 10, 12; 6: 9; Matthæus 24: 14) Eders Lov er i direkte Modstrid med Guds Lov, men vi ønsker at følge de trofaste Apostles Eksempel og vil derfor „adlyde Gud mere end Mennesker“. (Apostlenes Gerninger 5: 29) Vi sender eder derfor dette for at meddele eder, at vi for enhver Pris vil lyde Guds Befalinger, vil samles for at studere hans Ord, tilbede og tjene ham, saaledes som han har befalet os. Hvis Regeringen eller dens Embedsmænd øver Vold imod os, fordi vi lyder Gud, vil vort Blod komme over eder, og I skal staa til Regnskab for den Almægtige.

Vi har ingen Interesse for politiske Foretagender, men her viet os helt til Guds Rige og hans Konge Kristus. Vi vil ikke skade nogen eller gøre nogen Fortræd. Vi ønsker kun at leve i Fred og gøre godt imod alle Mennesker, efter som vi har Lejlighed, men da Regeringen og dens Embedsmænd fortsætter i eders Forsøg paa at tvinge os til Ulydighed mod den højeste Lov i Universet, ser vi os nu nødsaget til at meddele eder, at vi agter at lyde Jehova Gud ved hans Naade og stoler fuldt og fast paa, at han vil befri os fra al Undertrykkelse og alle Undertrykkere.

Ærbødigst

Jehovas Vidner i .....

Samme Dag, den 7. Oktober 1934, samledes alle Grupper af Jehovas Vidner overalt, hvor de findes paa Jorden, og hver Gruppe afsendte følgende Telegram til Hitlerregeringen:

Til Rigs-kabinet Hitler, Berlin, Tyskland.

Deres Mishandling af Jehovas Vidner forfærdiger alle rettænkende Mennesker paa Jorden og vanærer Guds Navn. Stands æl yderligere Forfølgelse mod Jehovas Vidner, hvis ikke vil Gud tilintetgøre Dem og Deres national-socialistiske Parti.

Jehovas Vidner i .....

„Der Führer“ og hans Regering har sikkert haft en urolig Søndag den 7. Oktober 1934, da Telegrammer fra alle Jordens Egne som en veritabel Snestorm styrtede sig over Berlin.

Maaske kunde man sige, at disse Udtalelser er baade dristige og bombastiske, men det er jo faktisk det samme, som Apostlene sagde til de skriftkloge og Farisæerne: Dom selv om det er ret for os at lyde jer mere end Gud!

Som bekendt har Hitler forsøgt at „ensrette“ den tyske Kirke under Rigsbiskop Müller, hvilket dog blot har tjent til at trække Uoverensstemmelserne endnu skarpere op, og for at formilde Bekendelseskirken har Biskop Müller maattet opofre sin højre Haand, Dr. Jäger. Der er Splittelse, Strid og Forvirring inden for den gejstlige Afdeling af det tredje Rige, og hertil

kommer saa den ur-germanske Trosbevægelse, der aabenlyst sværger til det rene Hedenskab. Herom siger Professor Wilhelm Hauer: „Den kristne Lære om Krig er faldet til Jorden. Germanernes Afgud er Siegfried.“

Bibelen siger, at „naar et Hus kommer i Splid med sig selv, kan det ikke blive staaende“. Bygningen knager i sine Sammenføjninger, og Murene slaar store Revner.

Men selv om de forskellige Retninger inden for den tyske Kirke er i Strid med hinanden, er de dog alle enige om at forfølge Jehovas Vidner. Endnu engang er de udsat for Forfølgelser, idet de bliver kastet i Fængsel og mishandlet, og paa ny maa de værge deres Liv. Men ligesom deres Herre og Konge erkender de, at de er her i Verden „for at vidne om Sandheden“. Folk i Almindelighed bliver dog ogsaa mere og mere utilfredse med Hitlers Regime, og der er Domsafsigelser og Arrestationer i Hobetal.

Robinson Crusoe som moderne Nationaløkonom

Samuel Danziger skriver i The Vancouver Organizer:

Fredag, sagde Robinson, jeg beklager, at jeg bliver nødt til at give dig din Afsked.

Fredag: Hvad mener du med det, Massa?

Robinson: Jo, du ved jo, at jeg har et stort Overskud af Høsten fra sidste Aar. Det er ikke nødvendigt, at du planter og saar noget i Aar. Jeg har Gedeskind nok til Resten af min Levetid. Huset trænger ikke til Reparationer, og jeg kan selv samle de Æg, jeg har Brug for. Der er Overproduktion her paa Oen. Naar jeg faar Brug for dig igen, skal jeg skrive efter dig. Du behøver ikke at gaa og vente her.

Fredag: Det er godt. Saa kan jeg selv plante og saa og bygge mig et Hus og samle alle de Æg og Nodder, jeg behøver. Jeg skal nok klare mig.

Robinson: Hvor vil du gøre alt det, Fredag?

Fredag: Her paa Oen, naturligvis.

Robinson: Denne Ø tilhører mig, ved du jo nok, og jeg kan ikke tillade dig at gøre alt det, naar du ikke har noget at betale mig med. Det vilde jo være det samme som, at jeg slet ikke ejede Oen.

Fredag: Men saa kan jeg bygge mig en Kano og fiske i Havet, det ejer du da ikke, ved jeg.